Stigmatul celor hărăziți osândei (II)

On Ianuarie 07, 2013

Încearcă să-ți redefinești identitatea, motivându-ți existența printr-o autodisciplină care suportă consecințele faptelor tale.

Un singur adversar continuă să stea tot mai departe de Anton Chigurh: stăpânirea de sine. Nicăieri nu găsește o supapă pentru a se descărca de cruzimea sufletului său rece ca gheața. Numai dârele de sânge lăsate îl eliberează, reînnoindu-i rațiunea existenței, ca pe orice alt asasin. Un fior crâncen țâșnește dintr-însul ca într-o hemoragie, întreaga sa ambiție se armează într-un singur strat de mortar. Din nou arma cu amortizor își descarcă plumbul în tot ce ajunge în vizorul ei. Mereu un alt biet nevinovat este însemnat.

Lumina schimbării se așterne la orizont, uneori rănile ocazionale îi amenință cu moartea imprimând umbre adânci și compacte în gândurile sale. Această lumină face din el o siluetă nefinisată în atelierul lumii și al evenimentelor care-l găzduiesc ca pe un osândit la o pocăință mai lungă. Dar nu i se permite să se împărtășească. Conștiința singură trebuie să renască în el și să-l pedepsească crunt. Care conștiință? De unde să răsară ea?

Perdelele negre, groase, de la fereastra lumii sale, modifică după necesități lumina slabă a schimbării, reducând la câteva fascicole pătrunderea razelor de omenie – tot mai iluzorii. Această repartizare de lumină și umbră, de viață și de moarte, capătă pentru el un caracter decorativ, se poate oricând întrerupe și reconstitui.

Să fii asasin în lumea aceasta unde nimic nu e desăvârșit, să atragi fatalitatea ca un magnet de mare putere, este pentru Anton Chigurh forma cea mai aleasă a izbăvirii. Să ai tot timpul lângă tine o armă, și în tine, adânc înaripat, un demon – voința de a ucide nestingherit. Iată marea discrepanță dintre esență și apartenență, dintre ceea ce ești și ceea ce trebuie să fii. *

Leadership: Poți să te împotrivești căderii în gol, în raport cu așteptările corespunzătoare unei destinații a contrastelor dintre forță și fragilitate care surprind prin neobișnuit?

În ce sens trebuie întrebuințată puterea de a te impune, cu toate caracteristicile ei și cu toți pilonii de bază ai caracterului tău, în așa fel încât să te eliberezi de orice constrângeri morale? În același fel în care poți respinge toate argumentele de autoritate care nu dau apă la moară ideilor tale de redefinire a identității, motivându-ți existența printr-o autodisciplină care suportă consecințele pe care le pot produce faptele tale la nivel social.

Asta înseamnă să-ți cultivi intensiv toate resursele, să faci astfel încât să devii conștient de necesitatea de a fi compatibil cu o realitate în care lipsa de sens își are de spus cuvântul suprem. Să aduci un plus în viața ta, nu înseamnă să te lași pradă "ofilirii", ci să te împotrivești căderii în gol, în raport cu așteptările corespunzătoare unei destinații a contrastelor dintre forță și fragilitate care surprind prin neobișnuit.

Forța omului este dată de sentimentul unicității izvorât din impulsul către schimbare, în timp ce fragilitatea este un sentiment izvorât din înțelegerea profundă a alcătuirii vieții și din credința magică într-o lume dreaptă. Contrastele acestor două entități surprind prin neobișnuit atunci când o acțiune lasă în urmă o amprentă greu de șters, o amintire care se leagă de judecata pe care Dumnezeu ți-o pregătește ție dacă comiți păcatul de a te crede mai presus de alții.

Aici ne referim, în principal, la contrastul între structura de adâncime și cea de suprafață, care trebuie să se pună reciproc în valoare, să nu se anuleze la fiecare resetare a limitelor care îți pun la încercare caracterul. Structura de adâncime este dată de ceea ce te face să te simți deosebit, ajutându-te să evoluezi într-o direcție bună. În timp ce structura de suprafață este dată de ceea ce te înconjoară, te pătrunde și te subjugă, acea dușmănie de lupi care urlă, acel haos dintre realitate și iluzie, acea falsă legătură dintre oameni, acea inegalitate a șanselor.

Leadership: Ești în stare să dai relevanță conceptului de "reorientare a busolei vieții" pe care îl configurezi în funcție de ceea ce dorești să accentuezi în mod reperativ în înfruntarea cu limitele propriei conștiințe?

Leadershipul are ca prioritate intrarea într-o zonă fără "turbulențe", o zonă în care omul percepe diferența dintre bine și rău, dintre lumină și întuneric, printr-o redefinire a existenței sale. Bine mărturisea cineva pe o pagină de internet: *"Confruntarea insului solitar și angoasat cu Răul devine o întâlnire faustică de o brutalitate și o inegalitate a forțelor în fața căreia alternativele se simplifică și se reduc la maximum."*

Așadar, leadershipul se poate anula prin însăși motivația omului, prin însăși contradicția dintre trăirile sale și concepțiile despre condiția sa, ceea ce înlesnește intrarea într-o zonă întunecată, însoțită de o stare de neliniște profundă. Omul poate să dea relevanță conceptului de "reorientare a busolei vieții" atunci când își reînnoiește rațiunea de a reacționa la evenimentele care îl marchează, printr-o reconsiderare a interpretării rolului pe care îl joacă în dirijarea destinului celorlalți oameni.

Pentru a fi unic în ceea ce transmiți și în ceea ce lași în urma ta, nu trebuie să intervii în ordinea prestabilită a lumii, amenințând-o. Ci să încerci să te integrezi în realitatea ei, fără să apelezi la extensii de personalitate puse pe o singură linie de căpătâi: câștigul obținut prin înlăturarea celorlalți, chiar dacă te lovești de dezaprobarea lor. Într-un sens, fatalitatea, la fel ca și vina personală, au ca reper un ansamblu de educație și orientare experiențială - foarte compactă.

Personalitatea capătă alte nuanțe, care nu pot fi înțelese și prevăzute decât atunci când ești calm și rațional. Senzorii de experiență trebuie comprime o imensă cantitate de variabilitate umană în jurul unui ax central: înfruntarea prejudecăților și eliminarea șabloanelor false de gândire. Leadershipul capătă semnificația pe care o are omul prin gestionarea eficientă a puterii de a se vindeca moral și sufletește prin asumarea integrală a existenței, prin parcurgerea tuturor ipostazelor posibile.

Prin rutina cenușie a existenței răzbate deseori un val de înțelepciune, o anumită stare de inspirație, o anumită chemare spre adevărata ta ființă, sau spre ceva mai înalt, de care trebuie să ții cont pentru a te putea convinge de propria ta deschidere sau îndârjire, de propria ta superioritate sau inferioritate în fața oglinzilor în care te vezi.

În înfruntarea cu limitele propriei conștiințe, omul poate să accentueze în mod reperativ inevitabila frică de eșec sau acea senzație de dezorientare care îl face să fie perceput ori ca un labirint din care nu mai poate ieși viu, ori ca un punct final al unei reflecții care îi poate clarifica existența.

Stigmatul celor hărăziți osândei surprinde acea zonă nesigură a experienței care exclude necesitatea de a te înnoi mental și sufletesc, făcând mai greu de observat ceea ce înseamnă să fii evoluționist.

Să ne aducem aminte de vorbele scriitorului Colin Turner: *"Capcanele te ajută: așa afli dacă vrei cu adevărat ceea ce crezi că vrei, dacă îți urmezi cu adevărat îndemnul inimii și dacă*

ești cu adevărat vrednic de ceea ce te îndeamnă ea să înfăptuiești."

* Notă: "No Country for Old Men (2007)"

Source: https://neculaifantanaru.com/stigmatul-celor-haraziti-osandei-II.html